

opgørelser – tæller fra 700 op til over 1.000 inden for få dage, heriblandt mange kvinder og børn. Regeringen har ved denne lejlighed fremhævet, at alle udenlandske tropper i Irak er forpligtet til at overholde proportionalitetsprincippet, ligesom de er forpligtet til at overholde Genèvekonventionerne. Denne holdning er i den nuværende situation ikke meget værd. For til trods for, at der næppe er noget bedre eksempel på brud på proportionalitetsprincippet end aktionen i Fallujah, har der ikke på noget tidspunkt lydt en klage fra den danske regering.

Det står vist klart for de fleste, med undtagelse af Bushregeringen og dens mest trofaste støtter, at det ikke kan lade sig gøre for USA at forblive i Irak ud fra de betingelser, som besættelsesmagten selv har sat. Det vil være umuligt for enhver amerikansk udpeget overgangsregering at have troværdighed i sin egen befolkning, hvis den accepterer, at USA/Paul Bremer/Ricardo Sanchez skal have hånds- og halsret over den irakiske hær, som er under opbygning, og at Paul Bremer skulle kunne fastholde, at denne irakiske overgangsregering ikke kan ændre i de økonomiske og politiske dekretter, som besættelsesmagten har udstedt.

Allerede for et år siden spurgte vi regeringen, om ikke de danske soldater ville risikere at blive slået i hartkorn med de amerikanske og britiske soldater som besættelsesmagt, at de danske soldater i sidste ende ville risikere at lide samme skæbne som de øvrige styrker i besættelsesmagten. Det fik vi enten ikke rigtig noget svar på, eller også skrev regeringen, at de danske soldater ikke var besættelsesstyrker, men kun sikringsstyrker! Ja, sproget kan bruges til meget for at bortforklare fakta. Nu er der sket meget lidt i de danske soldaters område, og det kan man være glad for. Det skyldes formentlig to ting: dels at danske soldater har haft et område, hvor der ikke har været den store grobund for militære aktioner imod besættelsesmagten, dels at danske soldater formentlig har opført sig en del mere fornuftigt end de amerikanske, som jo heller aldrig har skullet være »fredsbevarende«, men primært er uddannet til at vinde krige og slå modstanderen ihjel, hvorefter andre, f.eks. FN, tager sig af freden og genopbygningen. Mens det jo indtil nu har været lige omvendt for de danske soldater!

Med den nuværende udvikling kan man godt være bange for, at det kun er et spørgsmål om

tid, før der sker ændringer i holdningen også til de danske soldater. Med det stadigt stigende antal irakere, som vender sig generelt imod besættelsesmagten og de politikere, som er indsat af besættelsesmagten, sker der med Graham Fullers ord i Kristeligt Dagblad den 27. maj 2004 det, at »Iraks første demokratisk valgte leder, hvem det end bliver, bliver nødt til at definere sin egen uafhængige rolle. Iraks nye spirende suverænitet kan kun komme til udtryk i beslutninger og politik; der opfattes som fuldstændigt uafhængige af USA og landets tidligere dagsorden. I dag er Irak på vej ind i en klassisk kamp for befrielse fra en besættelsesmagt, hvor befrielsen fra USA er den mest følelsesladede sag, som næsten alle kan blive enige om [...] Uden den omfattende kamp mod USA's tilstedeværelse vil de nye ledere måske være mere åbne over for at bede om hjælp udefra. Men tag ikke fejl – det forudsætter, at amerikanerne fuldt og helt overdrager magten i landet. Dette er noget ganske andet end de nuværende planer – hvor den symbolske magtoverdragelse til Irak den 30. juni faktisk er et dække for planer om, at USA skal bevare kontrollen med militæret, de vigtigste økonomiske anliggender og endda oliepolitikken. Dette forslag om fordækt kontrol duer ikke.«

Meget af indholdet af denne analyse har Enhedslisten talt og skrevet om med stigende intensitet i det sidste års tid, efterhånden som det er blevet klart, at USA i sin magtarrogance lader hånt om alle erfaringer fra besættelsesmagter og kolonikrige. At sige, at man går i krig med tusindvis af dræbte til følge – specielt civile irakere, men også et stigende antal amerikanske soldater – for at befri den irakiske befolkning, give irakerne demokrati og velfærd og skaffe verden af med en diktator, samtidig med at man groft sætter sig på, hvad der skal ske med landet, ja det rimer simpelthen ikke! Og når så den militære undertrykkelse intensiveres i takt med militær og civil modstand, ja så går det den forkerte vej. Vi advarede imod krigen, ikke kun fordi vi ved, at det altid er civilbefolkningen, som bliver den store taber i krige, men også fordi vi havde den opfattelse, at USA havde sin egen magtpolitiske dagsorden, havde sine egne økonomiske olieinteresser m.v., og fordi vi mente, der var andre måder at hjælpe den irakiske befolkning til at komme af med Saddam Hussein på end en militær invasion med alle dens omkostninger. Og